

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Bc. Jany Satrapové a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. G., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. 1078/DS/2016,
JID: 47167/2016/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. 1078/DS/2016, JID: 47167/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správní, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 1. 2016, č. j. MmM/010113/2016/OSČ-P/FF (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce jako provozovatele vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozu), ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla nezajistil, aby při jeho užití dne 19. 8. 2015 v 19:40 hodin v Mostě v ulici Kpt. Jaroše u herny Bingo bar byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič stál motorovým vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou V 12c „Žlutá čára souvislá“, a současně stál v prostoru křižovatky; podstata správního deliktu žalobce spočívala v porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že s ním správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ačkoliv předtím neučinil kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobci byla jako provozovateli vozidla před zahájením řízení zaslána výzva k úhradě určené částky, nebo sdělení totožnosti řidiče, jenž předmětný vůz řídil v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil totožnost a bydliště řidiče a očekával, že s řidičem bude zahájeno řízení o přestupku, či bude žalobce případně předvolán k podání podrobnějšího vysvětlení. Ovšem výzva k podání vysvětlení adresovaná označenému řidiči se správnímu orgánu prvního stupně vrátila jako nedoručitelná a následně bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním deliktu. Žalobce namítal, že označenému řidiči mohlo být doručeno oznámení o zahájení řízení fikcí doručení či prostřednictvím opatrovníka.
3. Žalobce dále namítl, že vydání prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Žalobce u této námítky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považuje žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I v případě, že by ze strany správních orgánů bylo seznáno, že není třeba nařizovat ústní jednání, bylo třeba provést dokazování za účasti žalobce. Žalobce měl být v daném případě vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Tak se nestalo, čímž byla porušena zásada bezprostřednosti. V tomto směru žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34. Žalovaný vyrozuměl žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nepředvolal jej však k provádění důkazů, přičemž ve správním spise chybí protokol o provedeném dokazování, z čehož žalobce dovodil, že dokazování nebylo v rozporu s § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vůbec provedeno. Předmětné uplatnění objektivní odpovědnosti nelze vnímat tak, že není potřeba nic dokazovat, naopak je potřeba postavit najisto, zda byl dotčený přestupek spáchán.

4. Žalobce poukázal na to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání správní orgán prvního stupně specifikoval pouze jako „v ulici Kpt. Jaroše, u herny Bingo bar“. Daná ulice je dlouhá přibližně 800 metrů a obsahuje úseky s různou úpravou parkování, v ulici se nachází přinejmenším tři herny či bary, takže specifikace hernou Bingo bar není dostatečná, jelikož dané podniky často mění své názvy a v současnosti se v dané ulici nachází nejvýš herna Bingo Casino Most. Z fotografií ve správním spise nelze přesně určit polohu vozidla, tudíž je nelze užít k prokázání viny, v této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43.
5. Dále žalobce namítal, že pokud by vozidlo bylo zaparkováno v předmětné ulici, ovšem mimo pozemní komunikaci, nejednalo by se o přestupek proti ustanovení zákona o silničním provozu, ale o přestupek dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Výrok prvostupňového rozhodnutí nebyl dostatečně určitý, srozumitelný a chyběl přesný popis místa protiprávního jednání, přičemž žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45, rozsudek ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, a rozsudek ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Nebylo prokázáno, že řidič vozidla parkoval v působnosti dopravní značky V 12c a zároveň stál v prostoru křižovatky. Tato skutečnost vyplynula pouze z úředního záznamu, jenž však nemůže být proveden jako důkaz, k tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Dle žalobce ve správním spise absentuje jakýkoliv důkaz o protiprávním jednání řidiče. Na základě výše uvedeného tak nelze mít postaveno najisto, že se řidič vozidla dopustil přestupku. Pokud se nestal přestupek, nemohl se stát ani správní delikt provozovatele vozidla a žalobce byl za správní delikt sankcionován nezákonně.
6. V poslední žalobní námitce žalobce namítl, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, jelikož prolamuje zásadu presumpce neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledán vinným. Aplikací § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do základních práv žalobce garantovaných Listinou. Negativní důsledky zásahu do těchto práv převažují nad klady, které představuje veřejný zájem na aplikaci ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyzván, aby v určené lhůtě uhradil určenou částku, a současně byl upozorněn na skutečnost, že v téže lhůtě může správnímu orgánu prvního stupně sdělit údaje o totožnosti řidiče uvedeného vozidla v době spáchání přestupku. Žalovaný zdůraznil, že nestačilo sdělit jméno řidiče a místo, kde je zaměstnán a přebírá poštu. Bylo třeba sdělit údaje o totožnosti řidiče v rozsahu, aby s ním bylo možno zahájit řízení o přestupku. Přesto byl učiněn marný pokus doručení výzvy k podání vysvětlení zmíněnému řidiči. K předvolání žalobce k podání dalšího vysvětlení nebyl důvod.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný připomněl, že byly provedeny úkony ke zjištění pachatele přestupku, ale s ohledem na skutečnost, že do šedesáti dnů od oznámení přestupku správní orgán prvního stupně nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, správní orgán prvního stupně přestupek odložil a zahájil řízení o správním deliktu. Žalovaný k námitce žalobce o nutnosti nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, podle něhož není v řízení o správním deliktu nezbytné nařizovat ústní jednání. Dále sdělil, že žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a uplatnit tak právo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Kdyby tak žalobce učinil a vyjádřil se k podkladům pro rozhodnutí, žalovaný mohl případně zvážit nařízení ústního jednání. Námitky uvedené v žalobě měl žalobce uvést již v odvolání. K žalobcem zmiňovaným rozsudkům žalovaný uvedl, že se jednalo o skutkově odlišné případy. Námitky směřující k odloženému přestupku měl žalovaný za irelevantní, jelikož dané řízení se vedlo o správním deliktu provozovatele vozidla, nikoliv o přestupku, a v řízení o správním deliktu je presumována objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
9. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečným způsobem popsáno místo spáchání přestupku. Žalovaný k tomu doplnil, že popis místa, kde došlo ke skutku, který má znaky přestupku, byl v tomto případě dostačující.

Správní spis

10. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 25. 8. 2015 od Městské policie Most oznámení o dopravním přestupku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 2015/27066, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, se dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením povinnosti stanovené dopravní značkou V 12c a stáním v křižovatce, dne 19. 8. 2015 v 19:40 hodin v ulici Kpt. Jaroše u herny Bingo bar; k této výzvě bylo přiloženo 8 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Správní orgán prvního stupně jej proto výzvou k úhradě ze dne 9. 10. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Zároveň žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na výzvu žalobce sdělil jméno a příjmení, místo zaměstnání a přebírání pošty řidiče. Správní orgán prvního stupně se marně pokusil na uvedenou adresu doručit výzvu k podání vysvětlení ze dne 2. 11. 2015. Rovněž kontaktoval Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, jež mu sdělila, že osoba řidiče neprochází jejími dostupnými evidencemi. Z toho důvodu správní orgán prvního stupně přistoupil k odložení věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 7. 12. 2015 vydal příkaz, jímž uložil provozovateli uvedeného vozidla pokutu ve výši 1 500 Kč. Dne 18. 12. 2015 podal zmocněnec žalobce proti uvedenému příkazu blanketní odpor. Dne 6. 1. 2016 zmocněnci žalobce a dne 7. 1. 2016 samotnému žalobci doručil správní orgán prvního stupně vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí proběhlo dne 25. 1. 2016 bez účasti žalobce či jeho zmocněnce. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 25. 1. 2016 prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 12. 2. 2016 odvolání, v němž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání a že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být zahájeno, ale mělo být zahájeno řízení o přestupku s řidičem, jehož totožnost žalobce sdělil správnímu orgánu prvního stupně. Dne 21. 3. 2016 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 25. 3. 2016.

Jednání soudu

11. Právní zástupce žalobce se i přes řádné předvolání k jednání soudu bez omluvy nedostavil.
12. Pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě.
13. Při jednání soud provedl z vlastní iniciativy dokazování fotodokumentací předloženou Městskou policií Statutárního města Most a vyhledáním herny Bingo bar na internetové stránce mapy.cz.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku.
17. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Správní orgán prvního stupně správní delikt ve svém prvostupňovém rozhodnutí vymezil tak, že žalobce jako provozovatel nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 19. 8. 2015 v 19:40 hodin v Mostě, ulici Kpt. Jaroše, u herny Bingo bar, nezjištěný řidič stál s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky „X“, v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou V 12c „Žlutá čára souvislá“, a současně stál v prostoru křižovatky. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlídnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výroku správního rozhodnutí není samoúčelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz).

18. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, dostupný na www.nssoud.cz, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že *„provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se vvislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“* Z vymezení skutku v uvedeném výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.
19. Obdobná situace jako v posledně zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala i v tomto případě. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, do nějž již žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nezasahoval, bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že dne 19. 8. 2015 v 19:40 hodin v Mostě, ulici Kpt. Jaroše, u herny Bingo bar, nezjištěný řidič stál s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky „X“, v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou V 12c „Žlutá čára souvislá“, a současně stál v prostoru křižovatky. Ze standardního výroku prvostupňového rozhodnutí je patrné nejen to, že vozidlo bylo zaparkováno v Mostě v ulici Kpt. Jaroše, ale právě i to, že k zaparkování došlo v té její části, na niž dopadal režim dopravní značky V 12c „Žlutá čára souvislá“. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem, přičemž zjištěný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutkový stav má oporu ve fotografiích, jež jsou součástí správního spisu. Dokazováním provedeným při jednání soudu barevnou fotodokumentací přestupkového jednání bylo prokázáno, že předmětné vozidlo skutečně stálo v místě označeném dopravní značkou V 12c. Rovněž bylo při jednání soudu prokázáno, že ke stání uvedeného vozidla došlo v křižovatce u herny Bingo bar. Soud při jednání zadal do vyhledávání na internetové stránce mapy.cz údaje „Bingo bar Most“ a internetová aplikace odkázala na místo v ulici Kpt. Jaroše, které po přepnutí do režimu panorama plně odpovídalo fotodokumentaci založené ve správním spise. S ohledem na výše uvedené shledal soud označení místa spáchání přestupkového jednání zcela jednoznačným a námitku žalobce v tomto směru shledal nedůvodnou.

20. Soud se dále zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
21. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce při přijetí právní úpravy správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“*. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž *„je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupný na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (dostupného na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“*.
22. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidla osobně přebírala. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Odlišná situace je však v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu §125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, a to i v případě, že provozovatel vozidla osobu označí, leč nedostatečně. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. V předmětném případě k poslední popsané situaci nepochybně došlo, neboť správní orgán prvního stupně žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěril předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku.

23. Na tomto místě soud podotýká, že provozovatel motorového vozidla, tedy žalobce, na výzvu správního orgánu prvního stupně určenou částku neuhradil a k osobě řidiče sdělil jméno, příjmení a společnost, kde pracuje a přebírá poštu. Jelikož se žalobcem identifikovanému řidiči nepodařilo doručit výzvu k podání vysvětlení, správní orgán prvního stupně řízení o přestupku odložil a zahájil v souladu s platnou právní úpravou řízení ve smyslu objektivní odpovědnosti za správní delikt. Z uvedených důvodů považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.
24. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce ohledně nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nikterak nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Žalobce byl řádně vyrozuměn o možnosti seznámení se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž tohoto práva nevyužil, ani se jiným způsobem k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně tedy vhodně uvážil, že k dosažení smyslu a účelu řízení o správním deliktu nebylo nutné za daných okolností nařizovat ve věci ústní jednání. Námitku žalobce proto soud shledal nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. K námitce, že správní spis neobsahuje žádné důkazy, že došlo k inkriminovanému přestupkovému jednání, soud uvádí, že ve správním spisu je založena fotodokumentace pořízená Městskou policií Statutárního města Most a oznámení o přestupku vyhotovené zasahující strážnicí. Při jednání soudu bylo prokázáno, že černobíle vytištěná fotodokumentace ve správním spise plně odpovídá barevné fotodokumentaci, kterou poskytla Městská policie Statutárního města Most soudu k jeho výzvě. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v rámci správního řízení nikterak nezpochybňoval skutečnost, že k přestupkovému jednání došlo, nebyl ze strany správních orgánů dán důvod provádět další dokazování v tomto směru. Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že v předmětném správním spise bylo založeno dostatek podkladů prokazujících, že k předmětnému přestupkovému jednání došlo. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
26. K námitce, že v předmětném řízení o správním deliktu nebylo řádně provedeno dokazování, neboť v předmětné věci nebylo nařízeno ústní jednání a spis neobsahuje protokol o provedení dokazování, uvádí soud následující. K otázce nutnosti nařízení ústního jednání v předmětné věci se soud vyjádřil již výše. V ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu je pak mimo jiné uvedeno, že o provedení důkazu listinou, pokud je prováděn mimo ústní jednání, se sepisuje protokol. Předmětný správní spis skutečně protokol o provedení dokazování listinnými důkazy neobsahuje. Ovšem ve správním spise je založen zápis o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 1. 2016, č. j. MmM/009841/2016/OSČ-P/FF, ze kterého jednoznačným způsobem vyplývá, že kterých listin správní orgán prvního stupně při svém rozhodování o správním deliktu vycházel, neboť jsou tam jednotlivé listiny, které považoval za podklady k rozhodnutí, vyjmenovány. Tento zápis sice nesplňuje veškeré formální požadavky kladené právní úpravou na protokol o provedení dokazování listinnými důkazy, ovšem jednoznačně z něho vyplývá, z jakých listinných podkladů správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel. Vzhledem ke skutečnosti, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel a žalobci byla dána možnost v rámci správního řízení se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí seznámit, dospěl soud k závěru, že uvedená vada řízení nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ani nezkrátila podstatným způsobem žalobcova práva. Proto soud v této vadě řízení neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
27. K závěrečné námitce žalobce ve smyslu protiústavnosti institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinností řidiče dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu se již vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupný na www.usoud.cz). Předmětem zmíněného řízení před Ústavním soudem byl návrh na zrušení dotčeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro jeho protiústavní charakter. Ústavní soud však shledal institut objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinností řidiče ústavně konformním a návrh zamítl. Se závěry Ústavního soudu se soud plně ztotožnil a neshledal žádný důvod pro odchýlení se od nich.
28. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, a proto žalobu výrokem I. rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. července 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.